

D'un temps... d'unes botigues

Retrat aproximat del comerç de Sant Joan
de les Abadesses / Festa Major 2009

13

ADVERTIMENTS

Aquest relat és pura ficció.

És el resultat d'un divertiment personal que pretén distreure.
Vol ser també un reconeixement a un món, en gran part, ja oblidat.

No cal prendre aquest text com un inventari minuciós, detallat i complet de les botigues de la nostra vila.

A partir d'uns personatges, certament reals, s'ha bastit una recreació aproximada del comerç i d'alguns comerciants de Sant Joan de les Abadesses en un moment històric determinat.

No tots els botiguers ni les botigues que hi ha hagut a la vila hi surten esmentats. Un fil argumental, mínimament coherent en el temps i l'espai, fa necessari una tria. El resultat d'aquest sedàs potser ha oblidat algun establiment ben significatiu.

Accepteu, si us plau, aquestes llicències.

Benvolguts veïns i veïnes. Teniu a les vostres mans el monogràfic de la Festa Major d'enguany. Un document elaborat a través d'un treball minuciós que permet reviure situacions i fets que foren rellevants en un determinat moment de la nostra història i que han marcat la personalitat, la manera de ser i de fer de la gent de Sant Joan.

Sens dubte, la seva lectura farà que més d'un recordi amb certa enyorança una època en què el comerç encara no havia caigut en el parany de la globalització i cada establiment recreava elements singulars, una identitat pròpia, que es manifestava a través dels seus aparadors, dels seus taulells, de les seves lleixes farcides de productes...

Però, malgrat la pintoresca imatge que ens oferien cada un dels establiments, allò que realment identificava l'essència de les botigues del nostre poble era el tracte atent, servicial i amable que donava la persona de darrera el taulell. Eren l'amo o la mestressa, algun dels seus fills o filles i, en ocasions, el sagal o la mossa que anava d'aprenent per, algun dia, poder disposar del seu propi establiment.

Records per a alguns i coneixements per a d'altres. La història que ens mostra aquest monogràfic, és la història recent del nostre poble. Un moment en què els comerços eren molts i on cada un d'ells jugava un rol determinat en el context social del moment. Per tant, s'evidencia que el comerç era i és una de les peces essencials de la vida d'un poble. I sobretot del nostre poble, on el comerç ha estat sempre un tresor viu a salvaguardar i en ell, hem de sustentar un dels pilars del nostre futur, perquè el context social d'avui també necessita que els comerciants de Sant Joan tinguin un paper tan decisiu i cabdal com el que sempre han realitzat. Són la nostra cara amable, són espai de relació, comunicació i convivència, són en essència, el nostre caràcter i la nostra manera de fer i, per això, els continuarem valorant com el preuat tresor que són, tot esperant, en aquesta ocasió, que aquesta breu lectura on ells són els protagonistes, satisfaci i agradi a tothom.

I per acabar, ja només em resta anunciar-vos l'arribada de la nostra Festa Major, que com sempre ens espera farcida d'actes. Espectacles de diversos gèneres, música per a tots els gustos i activitats per a totes les edats, amb les que esperem aconseguir despertar l'interès de tots i totes els que anheleu amb il·lusió aquests dies tan intensos i emocionants. Perquè la nostra Festa Major també és més coses: és l'emoció dels nens i nenes al veure els gegants, és la gresca dels joves gaudint de la nit, és el ball per a la gent gran, és el calfred que et colpeix en sentir els primers sons del Ball dels Pabordes, en definitiva és un èxit de germanor, de participació i convivència, que busca i espera comptar, una vegada més, amb el suport i la participació de tothom.

Voldria aprofitar també, aquestes línies per agrair el treball de tots els que fan possible l'organització de la Festa Major, principalment la regidoria de festes, la regidoria de cultura i la comissió de festes. Sens dubte, és de justícia reconèixer la implicació, dedicació i esforç de tots els que treballen perquè Sant Joan tingui cada any un Festa Major inoblidable.

Bona Festa Major a tothom!

L'alcalde, Ramon Roqué

Que un foraster s'atreveixi a posar-se a la boca el
vostre poble,
i expliqui tot allò que dueu ben endins,
és una gosadia, pensaràs.
Tanmateix, res em priva de contar-te,
des d'uns ulls ben diferents als teus,
com he vist el poble que durant anys m'ha acollit.

*Ramon Freixa a Joaquim Ferrer
13 d'octubre de 1964.*

A principis de setembre l'aspecte lluminós de Sant Joan de les Abadesses ja és gairebé tardoral. El sol, lògicament, comença a decantar i a tenir una durada cada vegada més limitada. Són dies que, encara que estiueus, ja tenen un deix diferent a

la canícula dels mesos de juliol i l'agost. L'aire sembla que es prepara per a rebre els dies més obscurs i freds de l'any. Aquesta sensació és la que copso quan arribo amb taxi des de Barcelona —ja fa anys que ens fem dur per en Salvador, un taxista vingut de Galícia que mastega un català a batzegades. Jo també noto aquest canvi de la naturalesa que es produeix any rere any, el qual, pel que m'han dit, també afecta els habitants de la vila. La meva dona i jo aprofitem l'estada a Sant Joan per acabar el nostre període particular de vacances que solem iniciar, a finals de maig, al balneari de Caldetes.

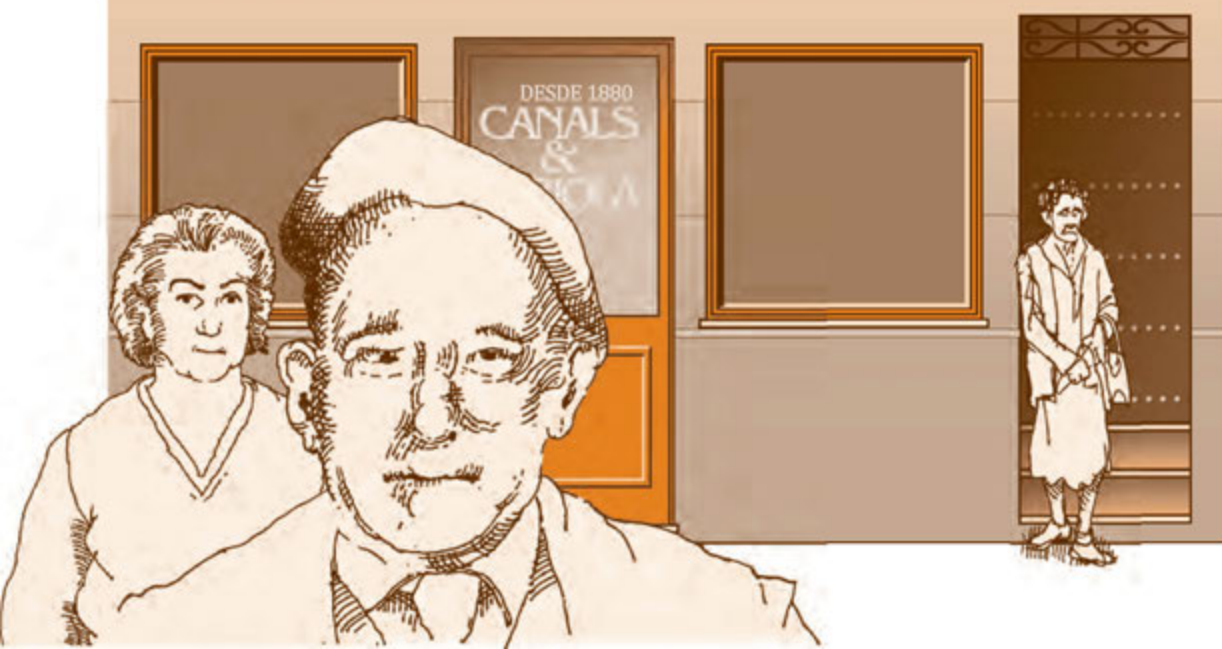
Em dic Ramon Freixa i sóc un enamorat de la vostra terra. Formo part, com heu suposat, d'aquella colònia estiuenca que ja fa anys que us visita i que, potser sense mala fe, sovint ens emmarqueu dins d'un estereotip no pas gaire afalagador. Tenim amistats a Sant Joan, d'aquelles que no saps ben bé ni amb exactitud d'on ve el lligam, prou generoses per convidar-nos a fer una estada que es perllonga durant tot el mes de setembre. No sabem si molestem gaire: les germanes Puigdomènech, artistes de l'agulla, de l'embast i dels patrons —més conegudes amb el seu nom comercial: ca la Teresita— ens conviden sense fer-ne escarafalls, com si fóssim un més a la família. I això ens anima a repetir cada any la nostra vinguda. Les germanes viuen en una casa centrada gairebé amb l'eix longitudinal del Passeig, en un dels vèrtex de l'anomenada Casa Gran. Ens allotgem, doncs, en un lloc privilegiat des d'on podem sentir els batecs del poble amb clarividència i facilitat.

Jo havia estat botiguer. De fet, encara ho sóc —si més no d'esperit— perquè de botiguer no se'n deixa mai de ser, encara que et retiris del taulell i no obris ni tanquis mai més una caixa enregistradora. El meu negoci consistia en la fabricació i venda al detall d'estris de cuina d'acer inoxidable. Tot just acabada la Guerra Civil aquest nou material va revolucionar les llars i,

sense pretendre-ho, el seu gran èxit va propiciar que em deixés festejar per una interessada i gens escrupolosa multinacional, la qual, amb la seva determinació i després d'acceptar una oferta econòmica forassenyada, vaig traspassar-los el negoci i van solucionar-me la butxaca. De retruc, a més, vaig estalviar-me un munt de maldecaps i alguna úlcera d'estómac. A partir d'aleshores, ja us ho podeu imaginar.

Que ara estiguen llegint aquestes ratlles en tenen la culpa l'alcalde i el secretari del vostre poble. Ells m'han animat a fer-ho. Amb ells ha sorgit l'amistat, fruit de la bonhomia que saben transmetre als nouvinguts. I amb ells he compartit llargues converses a la fresca, al captard, a resguard de les voltes de la plaça Major, sota els plàtans de l'Abadia, vora les planes bellament conreades de la coromina del Bac i, per descomptat, asseguts en algun dels bancs estratègicament col·locats entre els castanyers de l'Era Gran. Ambdós m'han explicat multitud d'anècdotes, moltes de les quals ja ni recordo; de les privacitats, que també a bastament m'han informat, me'n guardaré prou de fer-vos-les saber.

CASA "RUDES" FUNDADA EL 1893

Tots tres solem trobar-nos al bar de can Faluga, a les set toques, dia sí, dia també, tot just acabada la partida de brisca que fem al menjador de casa, cada tarda, la meva dona i jo amb les germanes Puigdomènech. Can Faluga és ben a prop d'on ens allotgem: davant per davant. L'establiment és fumat, amb terrabastall, a la barana del qual pengen els cartells de la programació dels cinemes del poble —el Santjoaní, el de la Cooperativa, el Montserrat, el Centre Catòlic— i algun altre que anuncia el ball del Niu Nou o del salóTaga. El café també és decorat amb anuncis de begudes o licors de noms ben internacionals, però, altrament destil·lats a Vilafranca. Hi ha alguna taula de billar, també. Del seu record, el secretari només té present un tal Vinaixa, Florenci per nom, que va regentar el café amb poc d'encert. Al secretari no li plau el lloc; prefereix, ca la Mercè o can Cartrons —els Catòlics, com diuen alguns.

—És més acollidor i...

—Ja pots pensar! —li embat l'alcalde, tot entrant al bar i fent eixamplar la concurrència que s'aparta, amb respecte i suavitat, per deixar un ample passadís a la primera autoritat del poble.

—A Sant Joan, de cafès n'hi ha per triar i remenar —intercedeixo amb l'ànim d'estovar l'arribada quasi triomfal i el posat un poc fatxenda de l'alcalde.

Iés llavors quan el secretari, amb cert orgull, comença la seva particular retòrica, talment com una llarga, caduca i un xic rovellada lletania de locals, bars i cafès que s'han obert i tancat al poble: que si el café Bellapart s'hi feia un ball de gran anomenada, que si can Pep, darrere Sant Pol, acollia tots els traginers acabats d'arribar d'Olot, que si el casino l'Atlàntida, a la plaça d'en Clavé, hi havia la clientela més distingida, que si la cooperativa Comamala o la Constància, al carrer de l'Aigua, és el local amb més animació, que si a can Narat, per la Festa Major, serveixen el millor dels vermuts... i així fins a ser interromputs pel cambrer que, col·locant-se

amb gest forçat el corbatí que li oprimeix el coll, ens pregunta:

—Què hi posarem, avui?

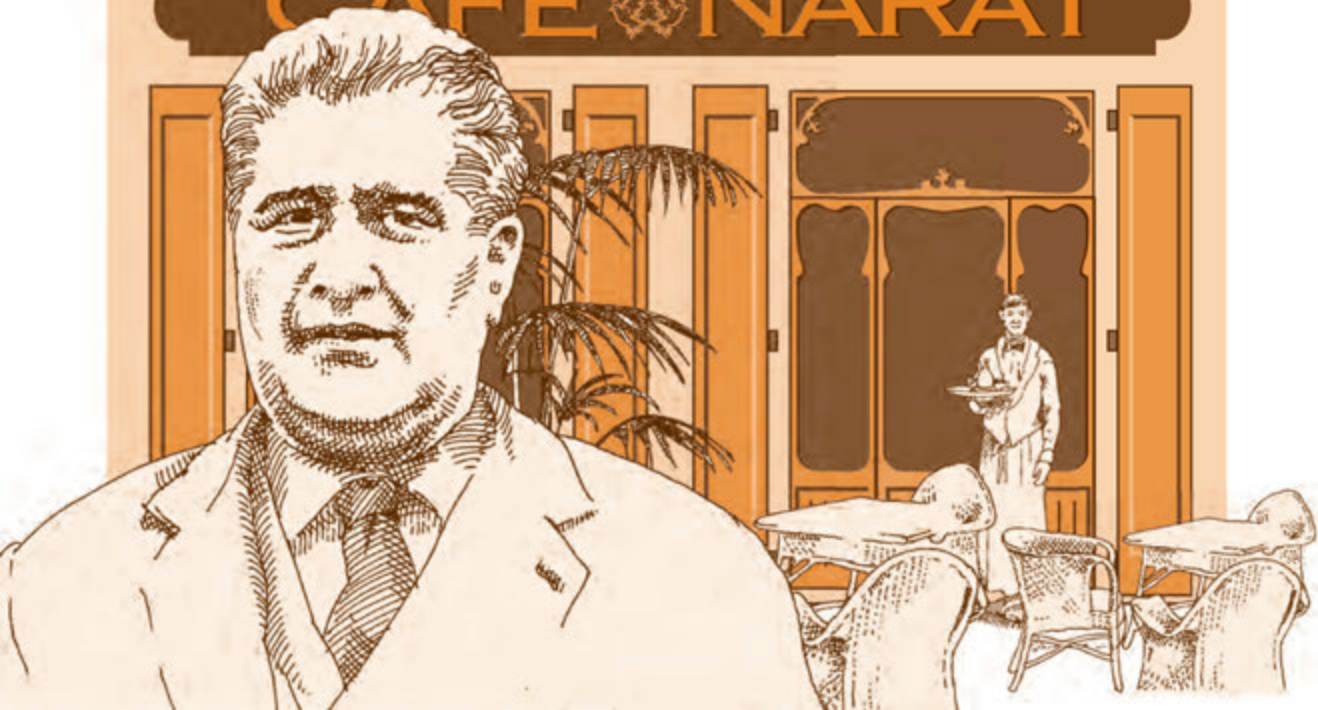
Encerclem una taula rodona, petita, de marbre rugós, de contorn metàl·lic deformat, sostinguda amb un peu estriat, de ferro col·lat, igual que els tres peus que, a la part inferior, donen estabilitat a l'objecte. Recordo el primer dia que vam coincidir tots tres. Jo, mentre els esperava, resseguia amb l'índex les vetes d'aquell marbre esgrogueït on hi descobrí el pas dels anys i les misèries. El secretari, veient la meua mirada perduda, sobtadament m'etzibà:

—Si... aquestes taules, en Vinardell les va comprar just acabada la guerra, quan va decidir canviar la tisora, la fulla d'afaitar, les friccions i els massatges capil·lars per la cafetera.

Un cop servits comentem la jugada; amb altres paraules: fem tertúlia del que ha passat al poble i al país. L'alcalde — amb un to de veu gairebé inaudible, vinclant-se al mig de la taula, com aquell que diu un secret inconfessable — ens informa de les truca-

CAFE NARAT

des rebudes del Governador. El secretari, amb un posat tot postís —se li veu d'una hora lluny que vol dissimular— intenta amagar que, de tot allò que explica l'alcalde, ell ja en torna —o sigui: ja ho sap— i, de quasi tot, ja n'està assabentat abans que ell. Però el secretari, en temes de feina, duu la discreció a nivells extrems i sap perfectament on es troba situada la línia que separa el “ser amatent” del “ser presumptuós”. Sap, sobretot, que malgrat quelcom interior sovint l'empenyi, no cal mai traspassar aquell límit. Per tant, el deixa fer. L'alcalde ens diu, tot cofoi, que aviat el Governador vindrà a Sant Joan per veure com van les obres del nou dipòsit d'aigua per a la vila.

—És una obra “mooolt” necessària, imprescindible pels temps que estem! —això ens ho diu amb un posat solemne i gest estudiant, tot obrint les cames per deixar que s'esplai la seva contundent caixa toràctica, de la mateixa manera que faria si ordenés un pregó a en Maraldes—. El dia que vingui l'haurem de dur a sopar... i a dormir!. L'endemà vol anar Puigcerdà. Hem de quedar bé i per això hem de gratar les arqueles del municipi. L'Aglaé i la Canudes ja rebran les factures d'aquest dispendi. I tu —dirigint-se al secretari— no facis l'orni ni entretinguis la qüestió.

El secretari allarga la cara sense obrir la boca, tot demostrant obertament perplexitat i estranyesa per aquell estirabot. En fi, ja deu estar-hi acostumat a rebre algun clatellot de tant en tant. Li suggereix, a l'alcalde, d'anar a can Janpere, modern restaurant suara traslladat des de la carretera de Camprodon al carrer mestre Andreu; els darrers àpats “oficials” —afegeix— els han celebrat a ca la Bonica i a la fonda del Ter i ara cal, com és costum al poble i, sobretot, per quedar bé, alternar i repartir equitativament aquest tipus d'encàrrecs.

—El dormir a ca la Bonica, per descomptat —conclou l'alcalde.

La Bonica és una fonda de llarga tradició a la vila. Està situada just davant de l'església de Sant Pol, seu antiga de la parròquia, a un extrem del carrer Comella —nom ben barceloní, per cert— i fent cantonada amb el carrer que desembocava al pont Vell —ara, del pont, només en queda un estrep a banda i banda del riu. La família Colomer, en Climent, l'Antonino i en Ramon, l'han regentada durant dècades; hi ha qui diu que va ser refugi de capellans durant la guerra. El tràfec és sempre present a la Bonica; que si comerciants, que si casaments, que si ressopons... Les noies de la fàbrica Espona, quan canvien el torn després de la jornada de treball, s'aturen per uns instants davant la fonda abans de travessar la carretera. És una estampa connatural amb la vostra industrialitzada vila. I puc donar fe que aquell estol de bates, fent grups de quatre en quatre, o de sis en sis, fan caure la bava als viatjants que, asseguts vora les finestres de la fonda, esperen que la mestressa els empeni el plat fondo amb sopa de ceba. La Bonica és un dels rovells de l'ou del poble: hi passa la carretera. És al costat de l'oficina de telèfons i de la sempre ben polida pastisseria d'en Josep Salvadó, resguardada pel forn de ca

l'Estasia d'en Lluís Corominas, la verduleria de can Nino i els teixits de la Dolors Isern —cala "Victa"—, a les envistes de l'estanc del Pont, d'en Tarré, de la rellotgeria d'en Ricardo Roqué i a tocar del cafè d'en "Pelayu" —can "Quei".

—Ara diuen que hi posen un banc —se m'escapa de dir.

—El Central! —exclama l'alcalde, orgullós, amb els braços alçats.

—Li hauràs de regalar carquinyolis, al Governador, com a mínim!

—suggereixo més que tot per evitar posar en un compromís al secretari, que és qui m'ha filtrat la notícia—. Ara: jo de vosaltres, a sopar, el duria —dubto per un instant— ... a can Rudes.

—Es clar! Com que tu ets foraster, a tu si que t'hi vol el de la boina. Als del poble, res. Un got de vi negre, amb gasosa d'en Vila... i gràcies!. I mira que li he dit vegades a en Florenci, que així no podem anar pas bé: que jo també vull tastar la pota i tripa, cony!.

M'adono que acabo de proporcionar tots els arguments per fer treure de polleguera al secretari. Jo li dic, un xic cohibit per l'airada reacció, que a can Rudes hi menjo bé: la carn d'olla, els canelons i el pollastre rostit podrien amorosir l'estómac del Governador i, de passada, fer-li afluir la butxaca. I que només ho he dit a fi de bé, perquè estic convençut que, als del Règim, un lloc com a can Rudes els fa molta gràcia. Si fins i tot en Josep Pla va estar a punt d'entrar-hi, empès per l'atractiu dels aparadors!. Diuen que l'escriptor i periodista volia tastar la cuina; ho va impedir el xoc terrible que es va produir quan van coincidir els dos esquerps caràcters i les dues boines. En Pla, sorrut, des de la porta, va dir a en Florenci:

—Me'n vaig a la fonda Claret de Camprodon, fotut rondinaire.

—Et farà més profit si vas a ca la Conxa, on hi ha una empordanesa que et coneix —li va respondre en Rudes, sabent que l'escriptor pateix de fluixesa de bragueta, donant-li l'esquena, serrant les dents i agafant amb els dits la punta d'un caliquenyo consumit des del matí.

En aquell hostal-botiga sort n'hi ha de l'Engràcia, que t'acull amb un sincer Déu-lo-guard i un somriure simpàtic.

El secretari es calma. Capficat, el preocupen més altres coses. Diu que si ve el Governador s'ha de fer un vestit nou —un trajo, vaja— perquè encara va amb el del casament: i va ser l'any 34! Amb els anys, la seva dona, amb l'ajut de les modistes de ca l'Aiet, ha acomodat la peça als canvis de la perxa. Ara preveu que el vestit no suportarà un nou pedaç. En Sunyer, en Moré, en Fèlix, en Magentí... tots són ben destres amb el tall, la tisora i el cosit. Però confia que amb en Jaume Serra, el de la sastreria L'Estisora, fill i probablement pare de sastre, s'entendran amb el preu. L'Estisora és a tocar on som, al carrer Calvo..., al beat Miró, en deien; més abans es coneixia com el Raval. És ple de botigues: la del senyor Cubeles hi va ser-hi durant anys —es veu que el nou llogater pretén traslladar-la al Passeig—, la de queviures de les noies Tarreres, la carboneria de l'Agustí Bassols —fosca i, òbviament, negra: sembla que allà dins sempre sigui de nit— la barberia que havia estat d'en Vinardell —can Quimet— i que ara regenta en Joan Descamps, la d'en Joan Cortada, les carnisseries d'en

Martí Moreta i en Joan Colomer —més coneguda com a can Guillamet—, el forn d'en Joan Jordà i la merceria de la Mercè, locals comunicats per dins, la rellotgeria que havia estat d'en Salvador Casademunt —que des de fa poc comença a remenar-hi el seu gendre— la sabateria d'en Ramon Nogué... i, al final del carrer, can Paperer —la botiga de l'abans anomenat sastre Joan Sunyer—: un establiment d'una certa presència, amb pretensions de ciutat, de categoria.

Can Paperer fa cantonada amb el carrer de Pere Rovira, antiga carretera natural cap a Olot. En Castany, en Dilmé —cal Ferrer— i en Gardella havien compartit en aquest carrer el ram del treball del ferro; aquest darrer, en Josep, ha ampliat la clientela gràcies a una bodega, amb alt taulell de fusta i reposapeus, quatre taules per fer un mossec, i una botiga de “ultramarinos” —quin mot més poc nostrat, imposat, és clar—. Al seu costat, l'Àngela Planella hi ven roba i vestits confeccionats, que són cosa nova. Davant d'ells, en Ramon Canals hi ven cabassos, catifes i persianes de cordill. Més enllà, a tocar a la nova farmàcia del senyor Sunyer, en Climent, de veu prima i aguda, hi despatxa quatre verdures i un grapat de farigola; quan és temporada, és el lloc del poble més ben assortit de rovellons i fredelucs. Quan atén a les fadrines sol cantar alguna corrandà.

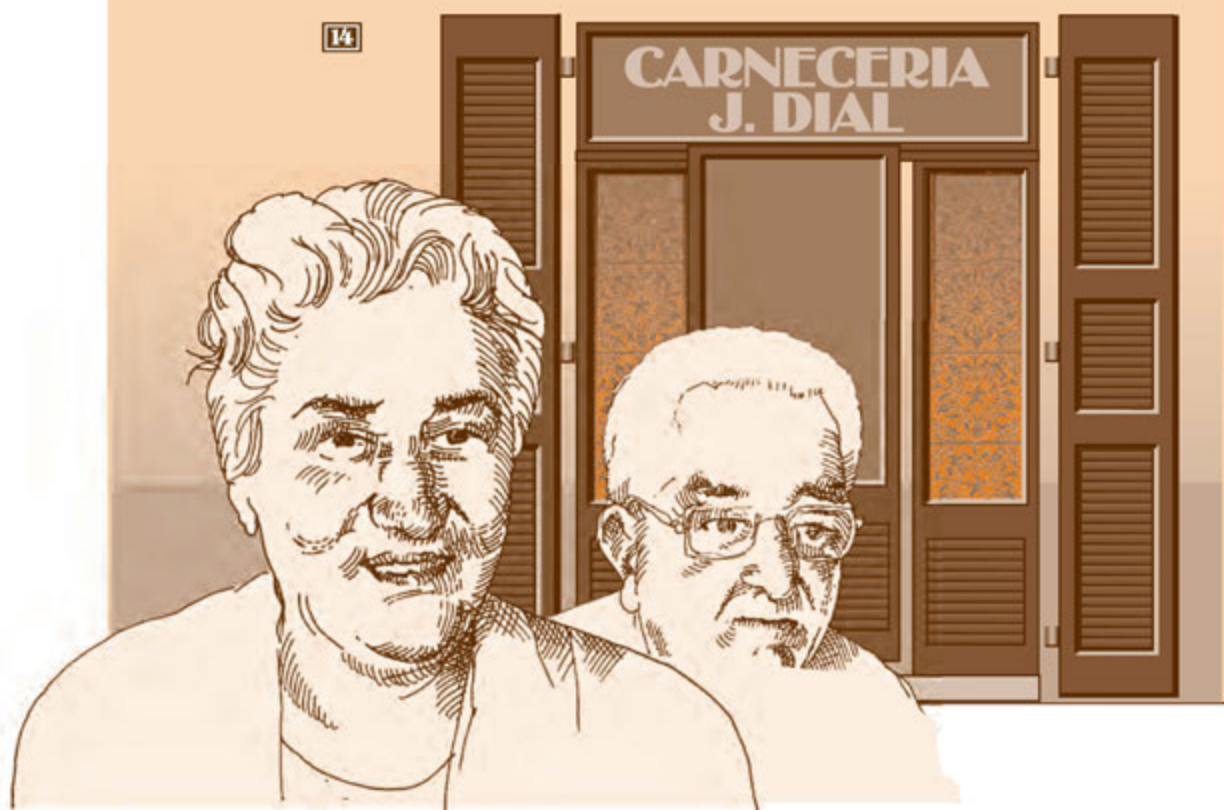
—Pots pujar-hi de peus —prosegueix el secretari amb to desafiant— que les nostres mestresses voldran venir amb el seguici. I au... perruqueria i perfum. Més gasto!

—No et queixis —li respon l'alcalde— que hi ha dones que sembla que facin mitja vida als salons. I la teva no és pas d'aquestes.

Sant Joan és un poble ben proveït, també, d'establiments que posen al seu lloc els pèls del cap. Solen ser espais ben enrajolats, amb seients còmodes on hi encaixen un tamboret quan cal esquilar la canalla, amb reposa cap —graduable, per

descomptat—, amplis miralls bisellats i un munt de revistes de l'any de la picor per entretenir la clientela mentre esperen el torn. No hi manquen mai les antostes, normalment de vidre, on es disposen els estris d'afaitar i, sobretot, les ampolles de locions i colònies. Fan una olor intensa, les barberies: de net. I a la façana de les dels homes no hi manca aquell element identificatiu tribarrat: blau, vermell i blanc. De dones perruqueres, com gairebé arreu, ben poques n'hi havia abans de la guerra; la Montserrat Trabal, a la plaça d'en Clavé i para de comptar. En aquella mateixa plaça també tenien parada els perruquers Joan Soler —en “Juanitu”, tot un clàssic—, i en Daniel. Ara tot és diferent: les dones volen fer goig i s'empolainen amb més cura. Anys enrere, pels homes, la barberia era una necessitat ineludible, un lloc de culte, un espai de llibertat, fins i tot de pensament i opinió; però la perruqueria, per a les dones, era un dispendi i un luxe superflu. En cap casa, fins fa poc, mancava el cubell petit —comprat a can Vilella, a la plaça Major, o a can Plats i Olles, un local minúscul, prop del pont Nou, regentat per l'Emília Vidal amb una rialla perenne— ple

14

de rul·los, un parell de reixetes i una dotzena de pinces allargassades de llautó que permetien de dominar les ondes rebels i subjectar el manyoc de cabell: les dones s'ho feien elles, a casa. Pel contrari, ara, per a la majoria de les dones, l'anar a la perruqueria s'ha convertit en tot un ritual: fins i tot tenen el dia i l'hora ja reservats i et malmiren si ets forastera i els prens la tanda, o bé si t'ultrapasses amb la propina que se sol donar a la rentadora de caps, càrrec normalment ocupat per noies joves, mosses per casar, sense experiència —de la feina, s'entén.

—Les germanes Puigdomènech —dic al secretari— van a ca la Brotón; la Pepi sempre els fa bon tracte; i és discreta, amable... gairebé no han de baixar de la voravia per arribar-s'hi.

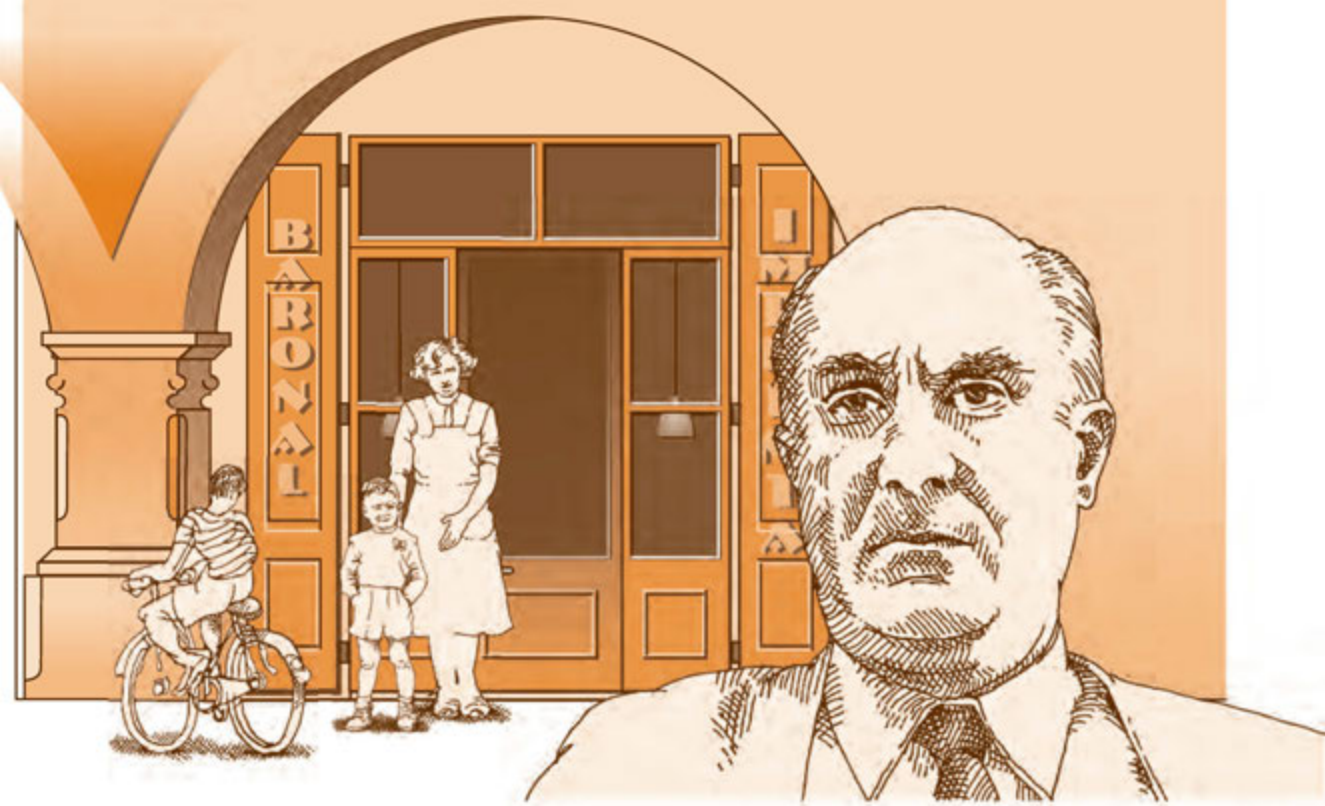
—La meva —em contesta— s'ha acostumat, fa poc, amb la filla d'en Picola, una de les mosses de l'espardanyer del Passeig, el que ven llibres i fa versos.

El jardí per on s'accedeix a aquesta nova perruqueria és espès d'arbusts i un xic humit, talment com una petita selva

tropical. És un espai estrany, bastit fa molts anys per un arquitecte —en Salvador Viñals— que tristament s'ha fet cèlebre per una altra obra seva d'autoria compartida amb Josep Domènech Estapà: la presó Model de Barcelona. L'arquitecte Viñals va rebre l'encàrrec d'un dels tres socis fundadors de la fàbrica Espona, en Bassols, i edificà un casalot modernista, tot façana, més propi del Maresme, al bell mig del vostre Passeig; com correspon, el jardí per a la casa no hi podia pas faltar. La palmera que s'alça al mig li dóna un aspecte tot exòtic.

De la casa ara se'n diu can Conill, per raó del seu actual propietari. De fet, el senyor Bassols va fer-hi estada per ben poc temps; el senyor Espona li va comprar la participació de l'empresa i, com sol passar, va interrompre la seva vinculació amb la vila. En no fer-hi vida, va vendre l'immoble al transportista per excel·lència de Sant Joan: en Joan Conill. A la planta baixa s'hi establí la primera farmàcia de la vila, la del senyor Enric Sunyer i Rius, farcida dels habituals pots ceràmics d'herbes, identificats

perfectament amb la denominació llatina de la planta. Abans de la guerra, en Conill tingué la concessió del telèfon, motiu pel qual habilità l'entrada de la casa amb uns bells mostradors de fusta i finestreta de vidre glaçat a través de la qual hom demanava la conferència a les amables —i orelles atentes, diuen— telefonistes.

—Es veu que, més d'una vegada, en Sapé, el director de la Caixa de Pensions, a primera hora, prova d'introduir la clau a ca la Broton pensant-se que encara és la sucursal on treballa —diu el secretari, tot burleta, però sense alçar la veu—. S'adona de l'equivoc i, girant el cap a banda i banda per témer haver estat descobert, enfila el Passeig amunt a corre cuita. Després de tants anys, no s'ha acostumat a la nova oficina de la plaça Torras i Bages.

—En Passolas, l'anterior director, va deixar-li a en Sapé una bona cartera d'estalviadors del nostre poble —comenta l'alcalde, fent-se el desmenjat.

—Que és un parent dels de can Passolas, els dels queviures i la carnisseria? —pregunto interessat.

—No home, no —l'alcalde conclou, tancant els ulls i forçant el respall de la cadira—. En Pere es diu Monells i no pas Passolas.

—Ah... —m'aturo per uns segons—. Així els de can Passolas deuen ser parents del doctor Monells, oi? —tot innocent, jo.

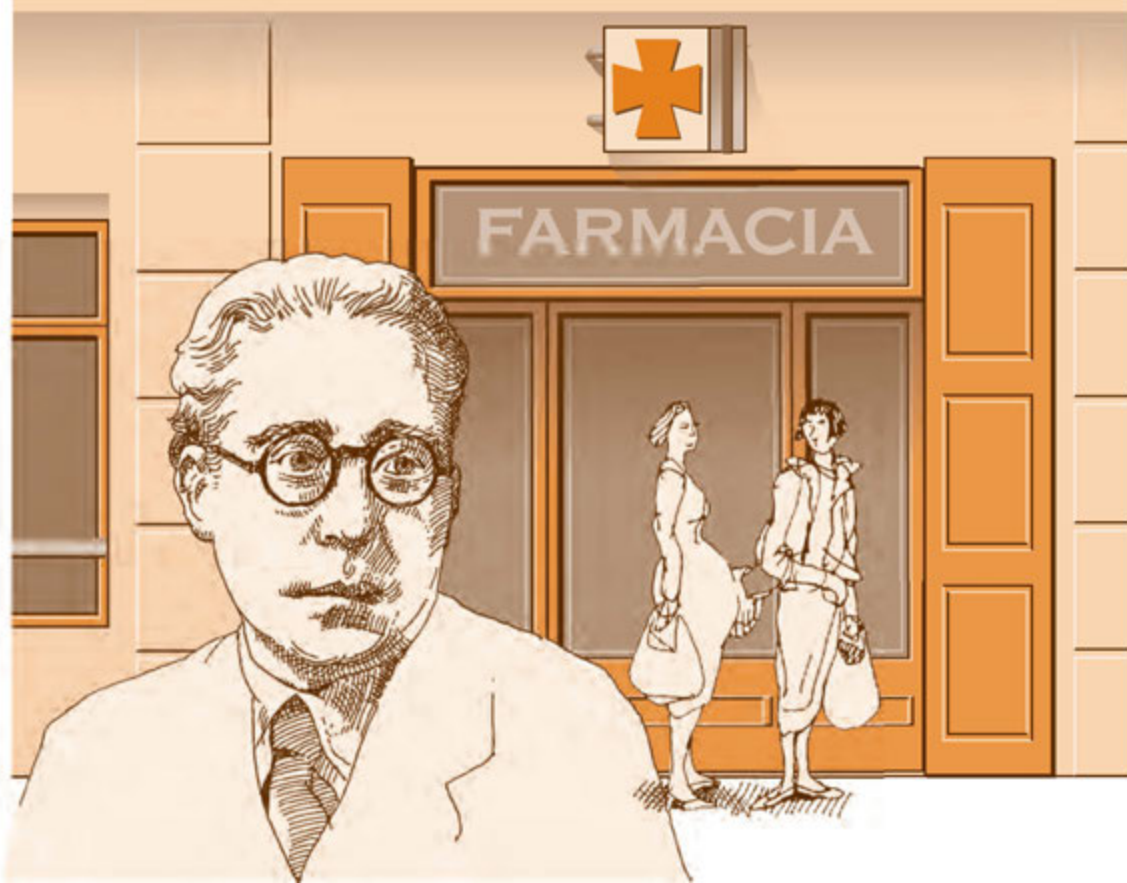
—Mira Freixa, això ja no ho sé —respon el secretari, condescendent. I afegeix—: els de ciutat us penseu que els de poble tots som parents. I, perquè ho sàpigues, només ho són els de pagès.

El doctor Joan Monells havia estat, abans de la guerra, al carrer Major. Des de fa poc, el seu fill, que ha heretat del pare la ciència i el nom, passa consulta al primer pis d'una casa alta, al mig del Passeig, el portal de la qual és mig amagat dins d'un passatge —el túnel, en diuen, és una d'aquelles solucions salomòniques sovint pactades entre els propietaris i l'ajuntament de torn per permetre la bona comunicació entre els carrers—. El doctor ha fet posar un rètol a la façana del Passeig, un relleu cerà-

mic blanc que anuncia les exploracions del cos amb l'ús de raigs X. La seva dona, la Maria, molt jove i bella, li fa d'infermera.

Entrant a la part vella del vostre poble, des d'aquest túnel o el carrer Major, un s'adona de la vostra llarga història. Els carrers són estrets i gairebé de la mateixa amplada. Les voravies fan més de marxapeu de les cases que d'una altra cosa. L'alcalde ha fet posar una solera de ciment a quasi tots. El de Sant Miquel i el del bisbe Soler, encara no. I a la plaça del Corral, que és de sorra, hi ha un fanal al mig que li dona cert aire d'urbanitzada.

Al carrer de l'Isalguer, els de can Dispesa —la família Soler— fa temps que fan rajols. Al mateix carrer, però més cap a la plaça, hi ha la peixateria d'en Jaume Busquets —ca la Ciana, feliç contracció del llarg nom de la seva dona: Emerenciana—, originalment decorada amb petxines i cloïsses incrustades a la façana —per indicar clarament la seva activitat, suposo—; tombant la

cantonada, el sastre Daniel Sunyer hi té la botiga i el taller, on cus i hi fa versos, i molt de tant en tant vesteix uns maniquins de mig cos, sense cap ni braços, que flanquegen l'entrada. En un racó, gairebé dins del Monestir, el fuster Castells dreça les llates de fusta per fer-ne armaris i calaixeres. Ben aviat, davant les restes de la capella de Sant Miquel, en Josep, l'hereu de can Toralles, hi establirà una impremta.

Tot i que m'adono que les coses estan canviant, la vila vella encara manté un pes essencial al poble. Les botigues hi són parades a gairebé tots els carrers i places. Al carrer de l'Aigua, per exemple, hi ha la botiga de roba de la Bonaventura Sunyer —ca la Beni—, els comestibles de la Carme del Pujol i de la Plàcida Costa, ambdues molt ben assortides —on les llaunes, confitats i pots amb productes en conserva emplen panys de paret sencers—, la carnisseria de can Santigosa i, finalment, can Mandena, valorat arreu per la melositat del llegum cuit.

—L'aigua... l'aigua amb què bull els cigrons és el secret! —m'ha confessat més d'una vegada el secretari—. La mestressa va a pouar-la cada dia de la font salada, vora el pla de la Teula.

A la plaça Major és on llueixen més les botigues. Per als qui venim al poble un cop a l'any ens pensem que les arcades de la plaça donen, a aquestes botigues, un caràcter senyorívol; una mica deu ser veritat, si més no per l'antigor de l'espai. El cobert de les voltes que les protegeix fa d'aparador a algunes d'elles. Comencem per cal Verduler, atès per la Francisca Vilà, ca l'Espardanyer —que fa olor de vímet i cordill—, can Tenas —atès suara per en Valentí, campaner del monestir, que té un estri tot rudimentari per comprovar la incandescència de les bombetes—, el cafè d'en Narat —contracció fonètica de l'Honorat Serrat, regentat temps ha per en Jaume Soldevila, que havia estat alcalde abans de la guerra i un dels homes més populars i peculiars del poble—, la carnisseria de Josep Jordà, que fa cantonada amb el carrer de l'Aigua, can Vilella, l'estanc de ca la Madrona, conduït des

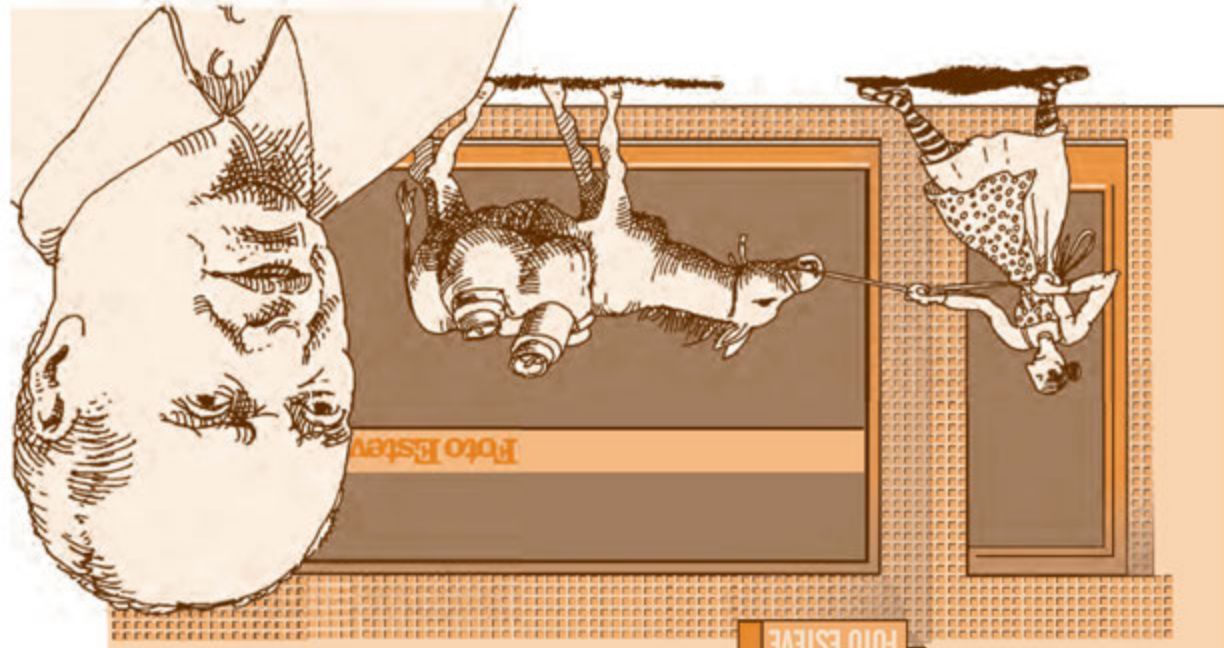
fa temps per la nissaga Serrat —d'on va sortir un dels mestres més reeixits de la sardana al nostre país—, ca la Genoveva —la coma-drona, que ven joguines de plàstic i cotes al lloc on durant anys l'Eudald Esteve hi venia sabates—, els queviures d'en Cerrada i finalment i per tancar el cercle, can Blanxart —ca l'Adroguer—, local empetat d'una olor intensa de cera i romaní, on despatxen les filles del darrer propietari, tot un prohóm de la vila.

—Jo encara hi vaig fer tractes amb el senyor Manuel —m'informa el secretari—; va morir abans de la guerra. I sort en va tenir per-
què, d'aguantar uns anys més, els del juliol del 36 se l'haguessin endut d'excursió al Capsacosta o ves a saber on. De sobreviure a aquells mesos, s'haguessin mort del disgust per la profanació del Santíssim Misteri.

Vla vila vella encara hi ha cases que, als baixos, algú hi té una gàbia mig amagada amb quatre gallines mal comptades. Hi ha qui encara hi mata el porc. La Soledat de can Ramon de la Pera té el seu refugi al carrer Jussà; cada dia baixa al poble, s'atura al seu portal, s'espolsa i s'empolaina abans de començar a repartir la llet de les seves vaques pels carrers de la vila. Amb la

Foto Esteve

cua, la mula que l'acompanya distreu les mosques que la volten. Acabada la feina, de retorn al mas, veure-les enfilem la pujada de les Monges, la mula i ella, ja ben fosc, fa basarda. De llet a granel gairebé totes les carnisseries en serveixen. Però hi ha un establiment característic: el que fundà en Jaume Tarré i la seva dona, la Nativitat. Està situat a la carretera de Camprodon, abans de la sabateria d'en Joan Boixassa i de l'electricista Mateu Coll i després de la botiga de vins i licors de la Rosa Pous. Ara els seus fills la governen. Petita i endreçada, ca la "Navidad" —denominació curiosament castellanitzada però pronunciada amb la nostra llengua— té fama pels iogurts, curosament envasats en pots blanquíssims de porcellana: el taulell és de marbre i de certa alçada, cosa que provoca més d'un maldecap als vaillets, perquè han d'esmerçar grans esforços per abastar les llaminadures que, a més de la llet, també despatxen.

De la part antiga del poble sovint faig el badoc amb les verdures d'en Canal; són tant tendres i fresques que encara algun llimac s'amaga entre les fulles d'un enciam. Semblen col·lides als horts de l'Arçamala o dutes per alguna pagesa del terme. Els manats de raves i pastanagues donen una mica de color al local, força tètric —perquè també és carboneria— situat en una cantonada del carrer dels Tints. De tant en tant, en Canal, que en realitat es diu Josep Serra, organitza viatges a Andorra i Lurdes que tenen força concurrència. Després de les "Novedades" de la dona d'en Marfany —una botiga de roba de casa, coneguda com a can Plassos, especialitzada en tovalloles i pijames— i els "Objetos recuerdo" de la senyora Maria —que per la banda de la Muntanyeta és la pastisseria del seu marit, l'Enric Salvadó—, més avall, cap al Ter, després de la porta d'accés als ressopons de can Passoles, hi ha la drogueria de l'Esteve Serra, en Fino, pintor fi i bon intèrpret de trompeta. La Sofia, la seva dona, és contundent de caràcter i d'aparença; despatxa l'establiment sempre ben mudada. Gairebé abocada al riu hi ha la botiga de queviures de

can Rocaters i la fonda del Ter — regentada per la família Farrés —, que atén una clientela fixa d'hostes que fan l'encàrrec d'un any per l'altre. Quan, al captard, els estiuejants tornen de la Puda abatuts per la calor solen asseure's en fila a recer i a l'ombra de la façana que dóna a la carretera.

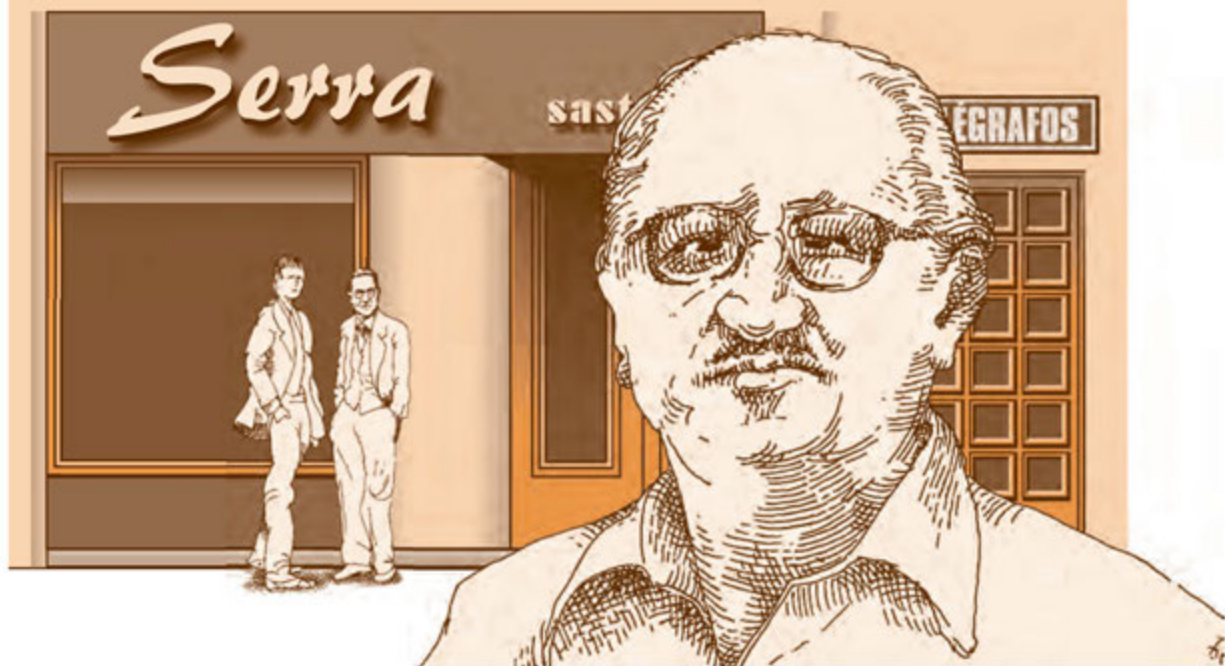
—I bé... senyors, són les vuit i m'esperen per sopar: patata, mongeta tendra i un tall. Demà ens en tornem a Barcelona, a passar l'hivern. I abans, vull arribar-me a can Marti a comprar carquinyolis per als nebots.

—Renoï amb els carquinyols — protesta, tot rialler, el secretari —, en sembles enaiguat!. Jo com els de can Dispesa no n'he provat mai més cap. En Joan Soler els brodava.

—T'acompanyem! —salta de cop de la cadira l'alcalde, donant per suposat que el secretari també s'apunta a fer l'encàrrec.

—Com que és el meu comiat, avui pago jo.

Només sortir, el taxi del Verduler, un "mil cinc cents" carregat de sagals amb brillantina, travessa el Passeig i gira pel beat Miró en direcció a Camprodon. Deu haver-hi festa major en algun poble d'aquella vall i els joves van a cercar-hi balladora. Al mig de dos castanyers, l'Olivet, el sereno, està pal plantat: comença la

ronda. En veure l'alcalde, pren un posat més tens i es posa bé la gorra. Fa unes passes endavant amb l'intenció de creuar-se amb nosaltres: el seu caminar té un balanceig pronunciat perquè li pesa el manyoc de claus que li penja d'un costat.

—Bon vespre senyor alcalde... i la companyia —ens saluda, amantent—. M'arribo a ca la Mercè per...

—Ben fet, Olivet, ben fet. —l'interromp l'alcalde, tallant.

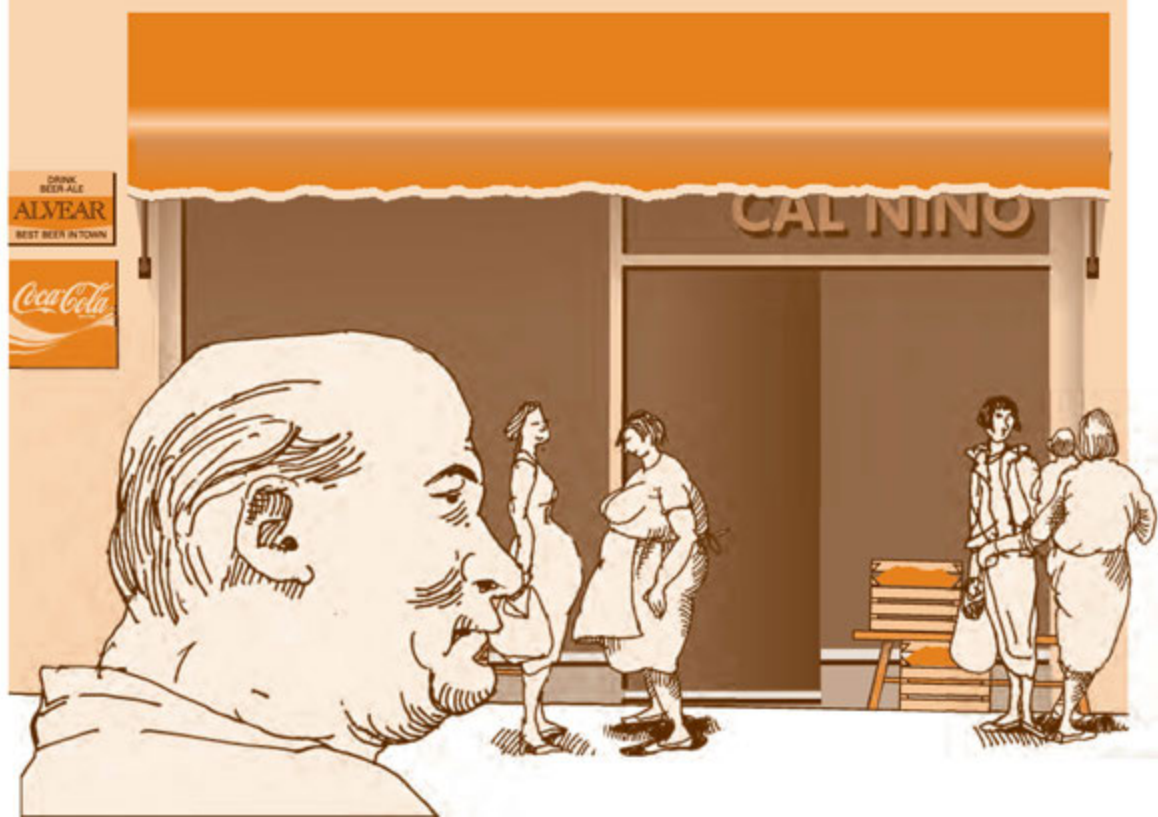
Enfilem cap al carrer Major i jo, de reüll, comprovo, per pura xafarderia, si el sereno Olivet compleix amb el seu propòsit. Giro el coll cap a la dreta, cap a l'“Avenida de José...”; la Muntanyeta, vaja, i els ulls se me'n van cap a les noies de ca l'Eua, que en aquell instant endrecen els aparadors de la seva allargassada botiga de comestibles, llegums cuits i embotits. De lluny veig també el matalasser, en Nicolau, que descarrega alguna peça de llana del seu vehicle, un “dos cavalls”, model furgoneta. El barber Palau escombria el seu tros de vorera i en Rafel Bosch, enfilat en una escala, posa un fluorescent al rètol del seu modern establiment d'electrodomèstics; en Serrat, de cal Carreter, que fa poc ha obert poc més enllà una petita botiga de fotografia, li subjecta l'escala. A aquella hora, als carrers hi ha brogit: els homes i dones per arribar a casa i els botiguers per passar la clau de pressa.

Gairebé topem amb en Pere Bellapart, de can Folcrà, que, amb la bata descordada, surt esperitat dels seus amplis i atapeïts magatzems situats als baixos d'una de les cases més ben situades del poble. Es creua amb nosaltres i murmurarà un “bona nit” sec i forçat: sota el braç porta una peça metàl·lica, tota estranya, que intenta amagar inútilment.

—Diuen que vol fer un estri per mirar les estrelles —em xiuxiueja el secretari.

Baixem pel carrer Major, cap a can Vergés. Quin goig de carrer! Les botigues hi campen a dojo. Can Siscu Janeta

és la primera amb la que ensopegues —una carnisseria polida, amb rajols acolorits a la paret que, junts, fan una sanefa rodona ben peculiar. En front hi ha el retratista Esteve —fotògraf de tradició, ja— i, passat els Tints, a la dreta, cal fideuer, als estrets aparadors del qual hi té col·locats uns pots de vidre farcits de galets i pasta “maravilla”. Més avall hi té el taller el fuster Vilaseca —can Rudes li fa de mirall—. A l'esquerra, la carnisseria d'en Pere Guillamet i la perruqueria de la Margarita Giralt. Abans de can Vergés, a la dreta, el forn Modern d'en Freixa —fundat pel gendre Blanxart, en Jaume Pinsach— i a l'esquerra, l'acolorida merceria de les germanes Bassaganya, l'Emília i la Rosa, i la impremta de l'Àngel Canelles —un delicat establiment tipogràfic que des de fa anys estalvia els encàrrecs als de can Bonet i Maideu de Ripoll. Al final del carrer, a la dreta, gairebé fent cantonada amb la plaça Major, la Maria-Neus, muller del forner Jordi Corominas —parent del Sord de l'Arquet— despatxa amb gràcia un pa olorós, de crosta ben torrada.

Entro a la pastisseria fundada per en Santiago Vergés que havia estat, a més, un fotògraf molt popular i concorregut. Al pis de dalt, a hores intempestives, s'hi serveixen xeflis. Les filles m'atenen amb extrema cordialitat, però amb parsimònia. Pago, i el canvi me'l tornen amb una cantarella mecànica, ben apresada. Des de fora, l'alcalde i el secretari s'ho miren amb condescendència.

—Ja ho tens tot? —pregunta l'alcalde, posant-me la mà damunt l'espatlla—. **Nosaltres tirem cap avall; hem d'arribar-nos a l'Ajuntament a...**

—Si, si... a punt de marxa —li responc ràpid—. **Que vagi bé amb el Governador.**

—L'haurem de ben festejar —pronostica el secretari.

—Això deixa-ho per a mi —respon l'alcalde—. **I bon viatge, Freixa: records a la dona.**

—Sereu servits. Adéu-siau. —els dic tot girant cua cap a casa.

Havent sopat, em retiro d'hora a descansar perquè demà hi ha traüt. A l'estança del costat, la meva dona amb les germanes Puigdomènech xerren animades i aprofiten els darrers moments de la nostra estada per acabar de fer el repàs que correspon. S'hi ha afegit l'Anita —la dona d'en Joan Colomer, el carnisser de baix i amo de la casa—, una mestressa riallera, ufanosa, d'esperit jove i extraordinàriament divertida, i la seva filla, la Consol, que ajuda al negoci i maneja el tallant i els ganivets amb destresa i naturalitat. Malauradament, em desvetllo.

L'endemà en Salvador, el taxista gallec, ens espera a primera hora. Ha aparcat el seu taxi negre i groc davant de la casa; no és gaire discret un taxi de Barcelona fora de Barcelona. En Faja en té un que tampoc és exemple de sobrietat: un Dodge Coronet de color marró ataronjat, enorme, sempre lluent i sempre aparcat davant de ca la Bonica.

A bans de recollir-nos en Salvador ha passat per can Tatxé per carregar de vi dolç: el seu alè el delata. Segur que la Sion Costa li ha regalat la capsa de galetes que duu embolicada al seient del davant. Dels balcons de les cases d'aquell racó del Passeig surten badocs en sentir la remor que provoquem; les dones que s'hi aboquen van en bata. El fadristern de la casa, tot valent, ens baixa els embalums i els col·loca arrengrerats rere el vehicle; després s'afanya a buscar conversa amb el xofer i acaben tots dos obrint el capó i remenant algun cable del motor. Els petons ens acomiaden.

A sseguts al darrere del taxi, travessem el pont i taral·lejo algun compàs de la sardana "La Gracieta de Rocaters" d'en Serrat, tocada per la cobla Genissenca de Taradell durant la Festa Major d'enguany. Tombem per can Divuit-mil-duros. M'encanto amb en Josep de can Rossinyol que en aquell moment estén el tendal de la seva botiga. En Salvador pregunta:

—S'ho han passat bé?

ACTES RELIGIOSOS

DES DEL DIA 3 FINS L'11 DE SETEMBRE

NOVENA AL SANTÍSSIM MISTERI

19:10h. Rés del rosari.

19:30h. Vespres, Missa i cant dels goigs, al Monestir.

DISSABTE DIA 12

14:00h. Repic general de Campanes.

20:00h. Missa de vigília, al Monestir.

DIUMENGE DIA 13

SOLEMNITAT DEL SANTÍSSIM MISTERI

10:30h. Ofici solemne. Presidirà la Celebració de l'Eucaristia i predicarà el Pare Ignasi Fossas Colet, sots-prior de l'Abadia de Montserrat. A l'ofertori es ballaran uns compassos del Ball dels Pabordes.

Acabada la Missa es farà l'Exposició de la Sagrada Eucaristia al Front del Crist. La Sagrada Forma romandrà tot el dia exposada per tal de ser adorada pels fidels.

20:00h. Solemne Vetlla al Santíssim Misteri. Benedicció eucarística i cant dels goigs.

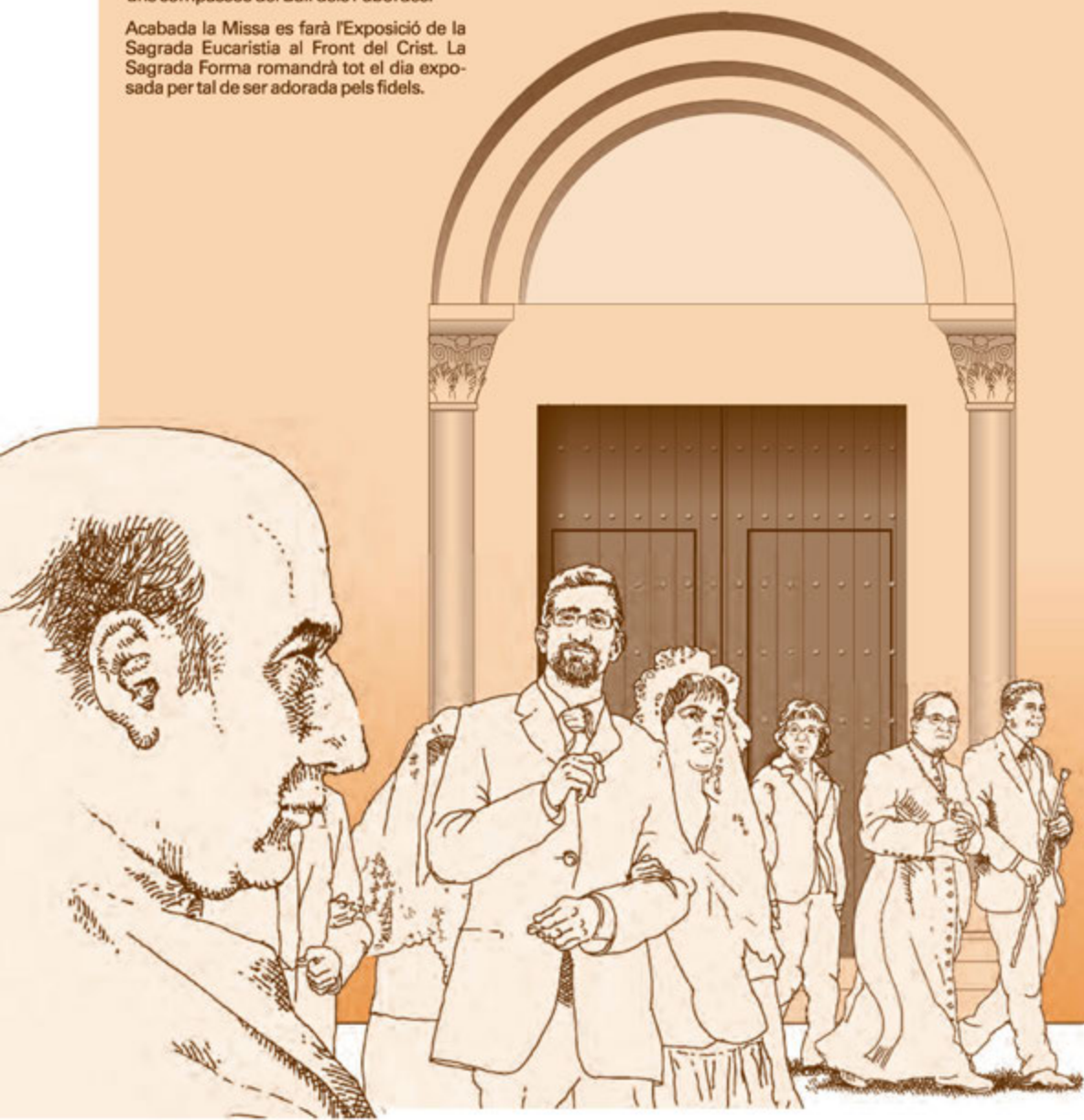
El Monestir restarà tancat de les 14:00h. fins a les 16:00h. de la tarda.

DILLUNS DIA 14

11:30h. Missa de la Mare de Déu, Santa Maria la Blanca.

DIMARTS DIA 15

10:30h. Missa pels difunts de la parròquia que han mort al llarg de l'any.

FESTES POPULARS

DISSABTE 5 DE SETEMBRE

19:00h. a la sala de Plens de l'Ajuntament, PRESENTACIÓ DEL MONOGRÀFIC de la Festa Major de Sant Joan de les Abadesses.

DIJOUS 10 DE SETEMBRE

21:00h. A la Plaça Major "Jam session" mòbil d' inici de Festa Major.

21:30h. A l'Escorxador GRAN DIADA JOVE. Campionat de pro, sopar de jovent, Karaoke amb el Singstar i Música.

22:30h. Al pavelló, espectacle "CLONICA D'HUMOR" a càrrec de Pep Plaza del programa televisiu CraKòvia.

23:45h. A la Plaça Abadessa Emma "FENT MEMÒRIA", marxa amb torxes, fins al Passeig Comte Guifré, on s'encendrà una renglera de torxes i es llegirà el manifest de l'onze de setembre, es cantarà el Cant del Segadors i s'ofereirà un refrigeri. Organitza: ERC

DIVENDRES 11 DE SETEMBRE

Diada de Catalunya

10:30h. Camp Municipal d'Esports, PARTIT AMISTOS DE FUTBOL, categoria ALEVINS.

12:00h. Camp Municipal d'Esports, PARTIT AMISTOS DE FUTBOL, categoria INFANTIL.

12:30h. Al Monestir, OFRENA FLORAL A LA CORONA DEL COMTE GUIFRÉ, fundador del Monestir de Sant Joan de les Abadesses i de la dinastia nacional catalana.

16:00h. Camp Municipal d'Esports, PARTIT AMISTOS DE FUTBOL, categoria INICIACIÓ.

17:00h. Camp Municipal d'Esports, PARTIT AMISTOS DE FUTBOL, categoria PRE BENJAMINS.

17:30h. Al Pg. Comte Guifré, AUDICIÓ DE SARDANES i interpretació dels Segadors amb la COBLA GERMANOR.

17:30h. Vestibul de l'Edifici Duran i Reynalds de l'Escola Abadessa Emma, xerrada "L'11 DE SETEMBRE I LA PÈRDUA DE LLIBERTATS DELS CATALANS" a càrrec de la historiadora Sra. Teresa Massoni. Organitza JERC.

18:00h Camp Municipal d'Esports PARTIT AMISTÓS DE FUTBOL, categoria BENJAMINS.

20:00h. "2a BAIXADA DE TRASTOS", concentració a l'encreuament dels carrers Ramon de la Bisbal i Ramon d'Urg. Inscripcions a l'Oficina de Turisme.

24:00h. A l'Escorxador, HARD SOUND, Dj's MEET & TOMMY - Dj's JUAN-KAND BIELA - Dj RARE - Dj PASTIS. Organitza: Col·lectiu Hard Sound. Col·labora: Ajuntament de Sant Joan de les Abadesses.

DISSABTE 12 DE SETEMBRE

8:30h. Al Passeig Comte Guifré, "PANXUS FORTUS". Bicicletada de pes per a persones de més de 90 quilos de pes i els que no arribin als 90 quilos imprescindible portar motxilla. Obert a tothom. Inscripcions: Calçats Nogué i pesada el mateix dia, a les 8h del matí. Col·labora: U.E. Sant Joan - secció BTT i l'Ajuntament de Sant Joan de les Abadesses.

A partir de les 10:00h del matí i durant tot el dia, a la Plaça Anselm Clavé, MERCAT JOVE.

12:00h. Concentració de tots els nens i nenes a la Plaça de Barcelona per a realitzar JOCS DE CUCANYA a càrrec de CEA AltTer.

16:00h. TROBADA DE GEGANTS, a la Plaça de Catalunya. Els gegants de Sant Joan, Isaura i Gentil, faran la cercavila fins a la Plaça Major, acompanyats dels gegants i de les colles geganteres convidades.

17:00h. Al Camp Municipal d'Esports, PARTIT PRIMERA REGIONAL entre els equips U. E. CAMPRODON i C. E. ABADESSENC.

18:00h. A la Plaça Major ANIMACIÓ INFANTIL amb escuma a càrrec de FEFE I COMPANYIA.

19:00h Camp municipal d'esports, PARTIT AMISTÓS DE FUTBOL DE CATEGORIA VETERANS.

21:30h. S'iniciarà el PASSANT DE FESTA MAJOR. A continuació, TRADICIONALS SERENATES. Enguany s'interpretaran serenates de Narcís Oliveres ("El Campanar del Monestir", núm. 2 i núm. 3), de Mª Teresa Monclús ("Campanes de festa") i l'estrena d'una serenata del compositor santjoaní, Josep Navarro ("Havanera"), amb la COBLA JOVENÍVOLA DE SABADELL.

A continuació, a la Plaça Major, AUDICIÓ DE SARDANES amb la COBLA JOVENÍVOLA DE SABADELL.

23:30h. Al pavelló, BALL amb el CONJUNT PREMIUM i el GRUPTRÀFIC.

A partir de la 1h de la nit, a l'Escorxador, V RURAL DJ'S. Dj's Deep & Suga, Dj Anna Ferris i Dj Edu Zaka.

DIUMENGE 13 DE SETEMBRE

10:00h. A la Plaça Major, les autoritats, precedides pels gegants i la COBLA LA FLAMA DE FARNERS, s'encaminaran cap al Monestir per assistir a l'Ofici Solemne. Durant l'ofici la tenora tocarà un pas del Ball dels Pabordes.

A la sortida de l'ofici, a la Plaça Major, BALL DE GEGANTS acompanyats per la COBLA LA FLAMA DE FARNERS.

12:30h. Al Passeig Comte Guifré, es tocaran dues sardanes.

16:30h. Des de la Plaça Major, els Pabordes acompanyats del delegat de l'Autoritat i precedits per la cobla, aniran a buscar a les Pabordesses als respectius domicilis i s'adreçaran a la Plaça Major.

17:00h. A la plaça Major, BALL DELS PABORDES amb la COBLA LA FLAMA DE FARNERS. Es comptarà amb la presència de l'Excm. Sr. Joan Rangel i Tarrés, Delegat del Govern a Catalunya. Les parelles balladores seran: Guifré Miquel - Maria Massós / Joan Bassaganya - Gemma Illa / Joel Regué - Elisenda Guillaumes / Joan Garcia - Neus Guàrdia.

17:30h. Al Camp Municipal d'Esports, PARTIT AMISTÓS DE FUTBOL de categoria FEMENINA.

17:30h. Al Passeig Comte Guifré, Doble Audició de Sardanes amb la COBLA LA FLAMA DE FARNERS i la COBLA MARINADA

22:30h. Al pavelló, BALL amb MONTSE SERRALLONGA.

24:30h. Al pavelló, BALL amb els conjunts MOONLIGHT i LATRIBU DE SANTIARISA.

DILLUNS 14 DE SETEMBRE

11:00h. Als jardins de la Fundació Emma, CANTADA D'HAVANERES a càrrec de LESVEUS DELTER.

12:00h. A l'Avinguda Comte Guifré, C. de Ramon d'Urg i Pla-

ça Anselm Clavé, tres Sardanes amb la COBLA MONTGRINS.

13:00h. A l'església de Sant Pol, CONCERT DE SARDANES amb la COBLA MONTGRINS.

17:00h. Al pavelló, CONCERT DE FESTA MAJOR, a càrrec de l'ORQUESTRA MONTGRINS.

18:30h. Al Passeig Comte Guifré, AUDICIÓ DE SARDANES amb la COBLA VILA DE OLESA.

22:00h. Des de la Plaça Major, els Pabordes, acompanyats del delegat de l'Autoritat i precedits per la COBLA MONTGRINS, aniran a buscar les Pabordesses als respectius domicilis i s'adreçaran a la Plaça Major.

22:30h. A la Plaça Major, BALL DELS PABORDES amb la COBLA MONTGRINS.

22:30h. Al pavelló, BALL, amb el DUO CONTINENTAL.

24:30h. Al pavelló, BALL amb l'ORQUESTRA MONTGRINS i EL GRUP MONTECARLO. A les 5h de la matinada, DIANA FLOREJADA amb els GRALLERS pels principals carrers de la vila. A les 5:30h del matí, al Pavelló, BALL DEL PIJAMA amb el GRUP MONTECARLO. Xocolatada i coca per a tot-hom.

DIMARTS 15 DE SETEMBRE

11:00h. Del matí, AUDICIÓ DE SARDANES amb la COBLA PRINCIPAL D'OLOLOT: Plaça Major, Plaça de l'Abadia, Avinguda Comte Guifré, Plaça de l'Escultor Pujol, Carrer Ramon d'Urg i Plaça Pompeu Fabra.

11:00h. A la fundació Emma, actuació del grup NIU D'ART DE GAVÀ, a càrrec de Joan Badia i Rosa M. Viñas.

16:00h. Concentració al Passeig Comte Guifré, PER PUJAR AL COVILAR amb la xaranga LO PERKAL.

17:00h. AUDICIÓ DE SARDANES a la Font del Covilar amb la COBLA PRINCIPAL D'OLOLOT.

17:30h. Concentració a la Plaça Barcelona per la FESTA DE L'ESPUMA.

18:30h. Davant el Camp Municipal d'Esports, inici de LA

BOGERIA i CONCURS DE TIRADA D'AIGUA. Es valorarà la forma més original d'abocar l'aigua als participants.

A continuació, a la Plaça Major, SARDANA LLARGA amb la COBLA PRINCIPAL D'OLOLOT.

21:30h. Al Pont Vell, FOCS ARTIFICIALS.

NOTES

Sardanes: La doble audició de sardanes del diumenge a la tarda, en cas de pluja es farà al Pavelló Municipal, i si hi ha alguna actuació al pavelló, es farà a les voltes de la Plaça Major. La resta d'audicions, en cas de pluja es faran a les voltes de l'Ajuntament. **Llotges al Pavelló:** Preus de les Llotges 60 €. Inclou l'entrada al concert. Venda de llotges a l'Oficina de Turisme fins el dimarts 8 de setembre. **Concurs de tirada d'aigua a la BOGERIA:** Es premiarà la forma més original de tirar l'aigua. Premi 200 €. Cal inscriure's prèviament al Centre Cívic abans del dia 10 de setembre. **Gots:** Continuem amb els gots de plàstic, per evitar vidres trencats pels carrers. Els gots es vendran a la barra de la Comissió de Festes. Cada got valdrà 1 €. En el moment de la compra es donarà també un tiquet. Si es retorna el got i el tiquet es podrà recuperar l'euro. Per a retornar els diners només es podrà fer a la barra de la Comissió de Festes.

EXPOSICIONS

Vestíbul de l'Ajuntament. Del 5 al 15 de setembre

D'UN TEMPS... D'UNES BOTIGUES
DIBUIXOS DE JORDI CANELLES

Inauguració: Dia 5, a les 19h. Horari: De 10 a 14 i de 16 a 19h.
Organitza: Ajuntament de Sant Joan de les Abadesses.

Edifici El Palmàs. Del dia 11 al 15 de setembre

XIII EXPOSICIÓ DE BONSAI

DIA 13. De les 11:00 a les 14:00h demostració de com es fa un bonsai. De les 16:00 a les 19:00h taller sobre com cuidar un bonsai a càrrec del Sr. Federico Farià, professor de l'escola Haiku. **DIA 14.** exposició de Bonsai i pre-bonsai, locals i comarcals.

Inauguració: Dia 11, a les 11h. Horari: D'11 a 14 i de 17 a 19h.
Col·labora: Ajuntament de Sant Joan de les Abadesses. Bonsai Associació Santjoanina. Associació Garrotxina Amics del Bonsai. Joan Cullell.

